

Olv.: Ter 9,8-15 – 1Pét 3,18-22 – Mk 1,12-15
Jézus megkísértése

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek! Hamvazószerdával elkezdődött a nagyböjti időszak. Ma nagyböjt első vasárnapja van. Negyven nap felkészülési idő, hogy méltóképpen ünnepeljük meg húsvétot, megváltásunk nagy ünnepét, hogy valamit megsejtsünk abból a lehetőségből, hogy az Isten megvált bennünket. Isten meg akar menteni mindegyikünket.

Állandóan válságról hallunk. Ha igazán kezelni akarjuk a válságot, akkor nézzünk önmagunkba. A válság, a krízis, a kiúttalanság, vagy hagyományos nevén a kísértés jelen van az életünkben. Szeretnénk ezeket elkerülni. Tudomásul kell venni, hogy ez lehetetlen. A konfliktus helyzetek, a szenvedés hozzátartozik az életünkhöz. Pszichológusok azt mondják, hogy az ember élete krízistől krízisig tart. Az ember nagy lehetősége és feladata éppen az, hogy ezekben az esetekben jó döntéseket hozzon. Minden egyes megoldott krízis egyre inkább felnőtté teszi az embert. Különben infantilis marad. Isten segít bennünket kríziseink megoldásában. Éljük ezzel az isteni segítséggel. Gondoljunk erre most az idei nagyböjt kezdetén.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Hamvazószerdán amikor Isten elé állunk, két mondat közül az egyiket halljuk:

Emlékezz ember, póról vagy és porrá leszel!

Ember térj meg és higgy az evangéliumban!

Mindkét felszólításnak fontos az üzenete. Az egyik arról szól, hogy mulandó az emberi élet, a másik szerint az ember feladata az, hogy ezt a földi életet megfelelő tartalommal, elhivatottsággal - keresztény módon megfogalmazva: hivatással - töltsse be.

Az idei nagyböjtben szembesüljünk Isten megmentő gondolatával, tervével. Hiszen a megváltás nem más mai fogalmakkal, mint Isten válságprogramja. Isten válságkezelő terve. Most különös aktualitása is van, mert állandóan erről hallunk. Minden válságban van. Az egész világ, Európa politikai, gazdasági válságról beszél. Az embernek igen-igen kicsi a beleszólása, bár nem mondhat le ezen válságok kezeléséről. Ha hiszünk Isten megmentő tervében, akkor van remény arra, hogy a világban tapasztalható gondok, bajok orvoslásában részt vehetünk. Sőt kötelességünk részt venni ebben.

Mi emberek szívesen távol tartjuk magunkat a konfliktusoktól, bár tudunk ezekről. Állandóan emlegetjük és szenvedünk is tőlük. Amit külön-külön mindegyikünk tehetne, azt már nem szívesen vállaljuk, mert ez mindegyikünknek feladatot jelent. A feladat pedig mindig szembesít önzésünkkel. Feladatot teljesíteni önző lélekkel nem lehet. Amikor mi Isten embermegmentő, világmentő tervéről gondolkodunk, akkor mindezzel szembesülünk. Az ember nem kerülheti el a problémákat, kritikus helyzeteket, konfliktusokat, kísértéseket.

Ezek megteremnek úgy, ahogy a gyom előjön a földből, mert az ember nem magányos. Nem egyedül éli az életét, hanem emberekkel együtt, emberekkel közösségben. Ha egyedül lenne, akkor is megteremnének a konfliktusok, mert ezek bennünk születnek. Igazuk van azoknak a szakembereknek, akik azt mondják, ezekre azért van szükségünk, hogy lelkiileg felnőtté váljunk. Ezekben a nehéz helyzetekben mutatkozik meg, hogy az ember hogyan is értékeli, hogyan gondolkodik. Lelkiileg valóban felnőtté válik-e, vagy megmarad infantilisnak.

Korunkban sajátos értékek hiányával találkozunk.

*Az egyik: Ezek a nagyon nehéz helyzetek, amik az egész világot is érintik,
a lelkiismeret válságából keletkeznek.*

A másik: Korunk oly sokat emlegeti a szabadságot, de nem tud vele mit kezdeni.

A harmadik: Túl magabiztos lett az ember.

Az egyik: Lelkiismereti válság van.

Korunk lelkiismereti problémákkal küszködik. A lelkiismereti válság abban mutatkozik meg, hogy nem tudunk a lelkiismeret szaváról. Nem ismerjük. Állandóan a hazugságokat, a féligazságokat emlegetjük. Ahol sok a hazugság, féligazság, ott legfontosabb a siker. Ott a jó az, ami nekem hasznos. Ott az ember egyéni érdeke a legfontosabb, akár a másik kárára is. Egy ilyen világban nagyon nehéz a keresztény ember helyzete, mert szeretnénk azt, amit a világ kínál föl, meg szeretnénk megfelelni az Istennek is. Csak a másikat nézzük, a másikat látjuk, mert a szemünk olyan, hogy az kifelé néz belőlünk. A másikat vesszük számba, vele kapcsolatosan tesszük a megjegyzéseket, pedig az embernek befelé kell nézni, önmagát belülről látni.

Szerencsére van egy eszköz, ami ebben segít nekünk, a tükör. Ha a tükör elé állunk, akkor látjuk magunkat. A mi tükrünk Jézus Krisztus. Ő az, Akire ha föltekintünk és hozzá igazodunk, akkor kezdjük látni magunkat. Ezért a nagybőjti időt ezzel a felszólítással kezdi az egyház: “Tekintsetek föl Jézusra, a hit szerzőjére és bevégzőjére, aki a felkínált öröm helyett a keresztet vállalta.”

Amikor Krisztusra tekintünk, akkor a lelkiismeretünkkel találkozunk!

A másik: A szabadság kérdése.

A szabadság, amit lépten-nyomon hallunk nagyon fontos. Isten adta az embernek a szabadságot. Szabadság nélkül nem lehet emberi életet élni. Nem terhelhetjük agyon egymást. Tartsuk tiszteletben egymást.

De a szabadsághoz felelősség is tartozik!

A szabadság nem azonos a szabadossággal. Ugyan abból a földből nő ki a búza is, meg a konkoly is. Fontos a szabadság. Nélküle nem lehet élni. De ha a szabadsággal kapcsolatosan csak a lehetőségeket emlegetjük, hol marad a felelősség? Pál apostol amikor erről elmélkedik, azt mondja: “Az Isten fiainak szabadsága azt jelenti, hogy őket az Isten Lelke vezeti.” Ha ezen elgondolkozunk, akkor jobban átérezzük egymásért a felelősséget.

A harmadik: Túl magabiztos lett az ember.

Újra és újra beleütközik az ember azokba a problémákba, amik abból adódnak, hogy azt hisszük, elegendő emberi erőnk van ahhoz, hogy megoldjuk életünk kérdéseit és a

válságokat is kezeljük. Nem véletlen, hogy a válságokkal kapcsolatosan erkölcsi válságról beszélünk.

Az erkölcs nem más, mint a lélek egészsége.

Ezt nem az egyháziak mondják, hanem a világi szakemberek és ez azt jelenti, hogy lelkiileg beteg ez a világ, amelyben élünk. Úgy hisszük, hogy mindenhez meg van az adottságunk, képességünk, lehetőségeink. Sok van ezekből, talán még igaz is, hogy meg van. De ha baj van a lelkiismerettel, ha a szabadságot helytelenül értelmezzük, akkor az összes lehetőség nem ér semmit. Ha őszinték vagyunk, akkor ezek az emberi lehetőségek az Isten segítségével nélkül nem elegendők. Isten segítségével nélkül nem gyűlhet össze bennünk annyi jó szándék gondjaink, bajaink megoldásához, amennyi szükséges. Ha lehetséges lenne, - mindenki vágyik a megoldásra, mindenkit zavar a válság, - akkor miért nem oldjuk meg?

Csak Isten segítségével vagyunk képesek önzetlenné válni és önzetlenség nélkül válságkezelés nincs.

Isten válságkezelő programja, Isten üdvterve, az embert üdvözíteni akaró Isten terve az, hogy nem hagyja magára az embert. Hallottuk a mai olvasmányban: - Isten nem engedi, hogy az ember elpusztuljon. - Vízözönt emlegettek. Sok fajta vízözön van, ami fenyeget bennünket. Elgondolkodtató, amire nagybőjt elején az egyház szólít: - Tekintsetek föl Jézusra, aki az öröm helyett a szenvedést vállalta. - Ez azt jelenti, hogy a szenvedés kiiktathatatlan.

Pál apostol, amikor a szenvedésről elmélkedik azt mondja: - Jézus Krisztus az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez feltétlenül ragaszkodjon, hanem kiüresítette önmagát értünk. - Mindent vállalt értünk, hogy megtegye Isten akaratát. Értünk minden szenvedést vállal és azt választja, mert csak azon keresztül van kiút, megoldás felé vezető út. Jézus maga mondja mikor elkezdi működését: "Nem kellett Neked étel-ital áldozat, Embertestet adtál nekem, hogy tejesítsem akaratodat." Itt a megoldás!

Isten üdvösségterve csak akkor valósulhat meg, ha az ember Isten akaratára figyel.

Miért olyan fontos ez? Azért, mert minden emberi válság azzal kezdődött, hogy lemondtunk Isten akaratának teljesítéséről. Ez a paradicsomi kísértés. Mit mond a kísértő? - Dehogy haltok meg, olyanok lesztek mint az Isten. - Az Isten akaratát kérdőjelezi meg a sátán az összülők előtt. Tegyétek félre az Isten akaratát és olyanok lesztek, mint az Isten.

Testvérek! Jézus egész életében Isten akaratát állítja a középpontba, amit most nagybőjt kezdetén megfigyelhetünk a pusztai kísértésekben és szenvedésekor. A pusztába viszi Jézust a Lélek és ott megkísérti a sátán. Mi a kísértés? Az, hogy Jézus azt tegye, amit a sátán mond, ne az Isten akaratára figyeljen. Ha a szenvedésére gondolunk, mit mond Jézus: "Atyám, ha lehetséges, múljk el Tőlem e pohár, de ne az Én akaratom legyen, hanem a Tied!" Mindkét esetben az isteni akarat hangsúlyozása jelenti a biztonságot.

Jézus pusztai megkísértésekor mit mond a sátán?

Tedd, hogy a kövek kenyérré váljanak.

Borulj le előttem és akkor biztonságod lesz ebben a világban.

Ha nekem engedelmeskedsz, akkor isteni lehetőségekhez jutsz.

A paradicsomi büntetés szerint: - Arcod verejtékével eszed a kenyered, míg vissza nem térsz a porba. - Azt mondja a kísértő Jézusnak: - Ugyan miért vállalnád ezt a nehéz munkát? Tégy csodát, akkor nem kell dolgozni, ott lesz a kenyér a kezeden. - Mintha csak ma hangzana a világunkban. Mekkora kísértés az ember számára, munka nélkül minél többre jutni. Ettől szenvednek az emberek, nem a munkától. Bár engednék oda őket a munkához, mindenkit. Bár lenne erre lehetősége mindenkinek. Az emberek attól szenvednek, hogy egyesek munka nélkül, vagy hazugsággal mekkora kenyérhez jutnak. Az egy másik kérdés, hogy mekkora lelki szenvedést jelent az, hogy verejtékezve sem tudják előteremteni azt, amire az embernek szüksége van.

Azt ajánlja az ördög Jézusnak, hogy ugorjon le a templom párkányáról és angyalok jönnék, tenyerükön fogják hordozni. Az ember számtalanszor tapasztalhatja, hogy minden erejét beveti, még sincs eredmény. A hiábavalóság érzése az a szenvedés, hogy láthatólag az erőfeszítéseinknek nincs értelme. Jön a kísértő: - Ugyan, borulj le előttem és akkor nem tapasztalod meg ezt a hiábavalóságot. - Hány ember választja ezt az utat, az e világi istenekkel való szövetkezést csak azért, hogy ezt a fájdalmas élményt elkerülje.

Testvérek!

Nagyon komoly kérdések ezek. Arról van szó, hogy mi emberek képesek vagyunk-e arra, hogy a magunk emberi elképzeléseit igazítsuk az isteni Bölcsességhez. Ne engedjük, hogy a mi világunk, amelyben több a sötétség, mint a világosság, magára maradjon. Engedjük be az isteni Bölcsesség világosságát. Ez csak akkor történik, ha megjelenik világunkban eligazítóként, vezetőként *az Isten akarata!*

Ez az idei nagybőjt nagyon fontos üzenetet hoz számunkra.

Isten legyen mindenkié. Fogadjuk el Őt.

Fogadjuk el Isten üdvösségtervét.

Fogadjuk el Jézus Krisztus közvetítő szerepét.

Fogadjuk el az isteni Bölcsesség ajándékát, az ő kegyelmi támogatását.

Akkor van remény arra, hogy minden egyes válság gazdagabbá tesz bennünket, mert fölé emelkedhetünk. Az emberi élet erről az emelkedésről szól. Különben rohanunk előre, mint az örültek, csak ne felejtsük el, ezer lépés előre sem jelent egyetlen lépést fölfelé. Isten kezében csak akkor lehetünk otthon, ha erre is figyelünk.

+ *A M E N* +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek! Gondoljunk azokra a helyzetekre, amikor az ember mindent megtesz, minden erejét beveti és látszólag semmi eredménye. Ilyenkor igen nagy a kísértés, hogy az ember elkezd szélhámoskodni. Látványos dolgokat tesz. Ezzel majdnem lemond a megoldásról. Jézusnak ezt ajánlotta a kísértő. Ne vállalja az áldozatot, Isten akaratának a teljesítését, egyáltalán nem biztos, hogy lesz is eredménye. Oly sokan semmibe veszik majd. Legyen csodatevő. Látványosság teremő.

Higgyünk abban, hogy Isten minden helyzetben velünk van és ha kérjük, minden szenvedés, csalódás ellenére is ami jót tettünk, annak gyümölcs lesz.

Mi Atyánk...